

*"A mi Ruplà
m'estirava molt", diu
Pasqual Maragall
assegut a la taula del
seu mas mentre
contempla les
tortades
"olímpiques" de
Banyoles.*

JOAN COMALAT

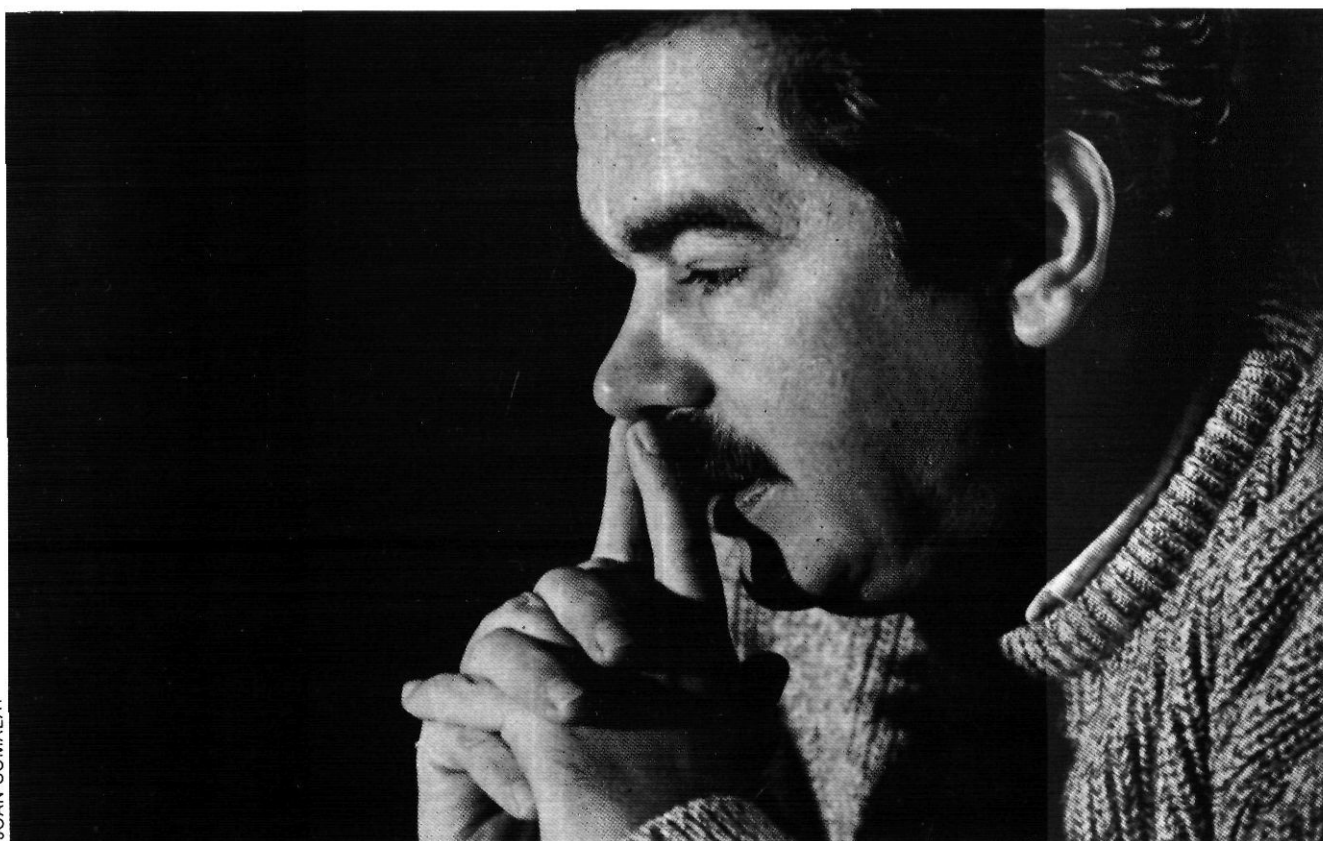
L'encant de Ruplà

Des dels revolts que baixen cap a Parlavà, deixant la carretera general de Girona a la Bisbal i Palamós, es veu el mar, per primer cop, venint de Barcelona.

Es veuen les Medes i el Montgrí allargassat i de seguida, a l'esquerra, per sobre de Foixà, es veuen Roses i el Paní. És a dir, l'Empordanet i l'Empordà.

Estem a Ruplà. Vet ací el seu encant. Quan era menut i anàvem a Empúries a veure els Rubert, si no passàvem per Medinyà i Sant Jordi, si agafàvem per dintre de Girona i Sarrià cap a Flaçà, amunt i a l'esquerra, teníem el shock del mar a Ruplà.

I com que les primeres impressions són les que compten, vet aquí que molts anys després, quan tornant de New York anàvem a Can Abadal amb en Lluís Argemí i la Carmen i l'amic Da Cal i la Dorsey, Ruplà a mi em tirava molt.

"Des de la Talaia de Ruplà es veu l'Empordà que van trobar els grecs que van arribar fa més de dos mil anys".

Un bon dia de la Setmana Santa de 1976, el veterinari de la Bisbal, en Coll, que ara és regidor de la Bisbal, ens va dur pel camí de la terra negra fins a la Talaia.

Allà hi havia dos masos abandonats: Can Jepot i Can Planes. A Can Planes hi havien estat la Maria de les Ulleres i el Carrión Capitán, un matrimoni andalús que hi va plantar una olivera al davant i que va baixar al poble quan es van fer grans i els fills havien marxat ja per fer de paletes.

Ara, la casa era buida. Però els nois paletes n'havien arreglat el sostre —que és el més important— i hi havien instal·lat l'aigua. I a banda i banda, el Canigó i les Medes.

Tot el que hom pot somniar.

Els vells de Ruplà ens van fer l'arribada agradable. El "sueco", el Pepet de la Font i el Pitu Bosch, que era el majordom de Ca l'Abadal.

Ara tots tres ja no hi són. I jo em pregunto que com ens ho haguéssim fet sense ells.

El Pepet de la Font, que m'ensenyava les plantes i em feia els empelts dels cirerers, és aquell que em va dir: "Això és margall; no val res". I quan jo li vaig contestar que jo me'n deia, va rematar: "Als conills els agrada".

En Pitu va plantar els rosers, que encara ahir, a final de novembre, florien. I el "sueco", que feia

quilòmetres cada dia amb el seu inseparable "Chusqui", un goset al qual li va fer matar un lluert, un petit drac de quasi dos pams, que li plantava cara, que el mirava desafiadament.

El "sueco" era esclopeter de Pals. Se'l coneixia per aquest nom de guerra com una reminiscència de les seves aventures en el món no tan llunyà del contraban.

Vam aprendre molt dels vells. Les meves filles i jo vam obrir una llibreta-diccionari per anotar-hi els mots que desconeixíem: lluert, *escalipaxos*, *franca* (parladora), *llampigu* i tants d'altres.

L'Onze de setembre d'aquell any vam posar les quatre barres i va venir la Guàrdia Civil.

Ara ja és diferent. Ara ja tothom és nacionalista.

Des de la Talaia es veu l'Empordà que van trobar els grecs quan van arribar fa més de dos mil anys: únic, verd, suau i més gran o obert cap al Nord.

PASQUAL MARAGALL I MIRA

Pasqual Maragall és alcalde de Barcelona.